

Баща му извадилъ книжката си изъ джебъ и рѣкалъ: „Глѣдай какво пише тукъ. Чети високо.

*Драгне чете.* — Ахъ! колко ми са ще никога да не са изминува зимата!

*Г. Недѣлко.* — Да видимъ подиръ нѣкой други листъ какво има писано. Чети!

*Драгне чете.* — Ахъ! колко е добръ се пролѣтъ да бѣде!

*Г. Недѣлко.* — А на туй лисче какво има писано?

*Драгне чете.* — Ами какъ! искамъ лѣто да нема свѣршване.

*Г. Недѣлко.* — познавашъ ли коя рѣка е писала сичко туй?

*Драгне.* — Моята.

*Г. Недѣлко.* — А сегичка, преди малко какво искаше?

*Драгне.* — Да загуби зимата пѣтя си, че да остане ъсенъта тука вынѣги.

*Г. Недѣлко.* — Хубава работа! Зимась искаше да не си отива зимата; пролѣтесъ, сѣ пролѣтъ да бѣде; лѣтось искаше, сѣ лѣто да бѣде; сега пѣкъ ти са ще да не си отива ъсенъта никога. Можешъ ли са осѣти какво са разбира отъ тѣзи твои приказки?

*Драгне.* — Разбира са че сѣко годишно време идяло ми е на сгода. То ще рѣче, че